

Paşalar Ruh Çağırma Seansındabir Rüya

– Sami Biber · 09 Mart 2023

Evet yanlış okumuyorsunuz. Bundan 99 Yıl önce tam olarak 24 Şubat 1924'de Türk Tarihinde iz bırakmış çok büyük paşalar bir ruh çağırma seansında bir aradaydılar.

Peki kimdi bu paşalar?

Şimdi sıkkı durun. Bu paşalar şunlardı:

- 1- Mustafa Kemal Paşa
- 2- Kazım Karabekir Paşa
- 3- Fevzi Çakmak Paşa
- 4- Ali Fuat Cebesoy Paşa
- 5- Cevat Çobanlı Paşa

Bu ruh çağırma olayı nerede gerçekleşti?

İzmir'de Atatürk ile Latife Hanım'ın evlendiği Uşşakizadelerin konağında.

Ruh çağırma olayını kim gerçekleştirdi? Yani bu paşalardan hangisi ruh çağırdı?

Kazım Karabekir Paşa

Kimin ruhuyla temas sağlandı?

Sultan II. Abdülhamit'in ruhuyla.

Olanı biteni bizlere kim anlattı?

Ali Fuat Cebesoy Paşa ("Siyasi Hatıralarım" Adlı Kitabında)

Böyle bir olayın yaşandığını kim teyid etti?

Bizzat Kazım Karabekir Paşa... Kazım Karabekir Paşa o gün günlüğüne şöyle yazdı: " Şubat 1924 Ordu Müfettişlerine ruhçuluk tecrübesi yapıldı."

Evet şimdi gelelim bu olayın nasıl olduğuna.

Burada sözü Ali Fuat Paşa'ya bırakıyoruz:

Ali Fuat Cebesoy Paşa "Siyasi Hatıralarım" adlı kitabında diyor ki:

"Salona geçtiğimiz zaman, bir de ne görelim: Kazım Karabekir Paşa, Fevzi ve Cevat paşalarla isprizma nazariyatı(ölülerin ruhlarıyla bazı şartlar altında haberleşmenin mümkün bulunduğu inanan görüş ve bu maksatla yapılan tecrübeler.) hakkında hararetli münakaşalar yapıyor, onları inandırmağa çalışıyordu... Gazi ile ben münakaşaları sadece dinledik.

Kazım Karabekir Paşa, maksadını sözle izahta güçlük çekeceğini anlayınca, nazariyesini tatbikatla ispat etmek istedi. Paşa, çivisiz bir küçük masa etrafında, üç dört kişinin parmak uçlarıyla yapacakları temasla masayı harekete getirecekti. Bundan sonra herhangi bir ruh davet edilecek, onunla bazı işaretler vasıtasıyla yapılacak görüşme ile gaipten haber alacaktı.

Fevzi Paşa, bu nazariyeyi esasından reddetti. Cevat Paşa, tatbikattan sonra kararını vereceğini söylüyordu. Gazi'yle ben, sükutu tercih ederek neticeyi beklemeye başlamıştık.

Kazım Karabekir Paşa, bu esnada kalkarak yanındaki masayı muayene etmeye başladı. Biraz sonra:

- Masa çivili değil. Tutkalla imal edilmiş. İsteddiğimiz masa bulundu; şimdi sizlere iddiamın ispatı kaldı.

Fevzi paşa:

- Ben seyrederim... Diyerek uzağa çekildi.

Cevat Paşa, Gazi'nin teşvik işaretleri üzerine masanın önüne oturdu.

Bu sırada masa, olduğu yerden bir tarafa meyledip, tekrar eski yerine gelmek suretiyle harekete başlamış, bir ruh davet etmek zamanı gelmişti. Kazım Karabekir Paşa, Abdülhamid'in ruhunu çağırırdı.

Etrafındakilere:

- Ne soralım? Dedi.

Cevat Paşa:

- Şimdi ne yaptığını sorunuz.

Ruh bu suale şu cevabı verdi: (Cevap veren ruhun bizzat kendisi değil tabii ki. Kazım Karabekir Paşa ruhun öyle dediğini söylüyor.)

- Çok azap çekiyorum.

- Neden?

- Dünyada çok fenalık yapmışım. Ondan...

Bu sırada Gazi'nin müstehzi(Alaycı), müşirin(Mareşal Fevzi Çakmak) inanmayan tavırları, Karabekir Paşa'nın ciddiyeti dikkati çekiyordu.

Cevat paşa birdenbire:

- "Müşirin portföyünde(Cüzdanında) kaç lira var, soralım." Dedi.

Gazi müdahale etti:

- Müşir portföy taşımaz, başka bir şey sorunuz.

Fevzi paşa, heyecanlı bir sesle şunları söyledi:

- Portföy taşımam, fakat bugün her nedense, iç cebimde bir portföy var. İçinde kaç para bulunduğunu ben de bilmiyorum. Sorsunlar, bakalım hakiki miktarı söyleyebilecekler mi?

Kâzım Karabekir Paşa, derhal masayı harekete geçirdi. Hareketleri sayarak müşir paşa'ya:

- 35 liranız olacak. Çıkarınız, sayalım... Dedi.

Fevzi Paşa portföyü çıkardı. İçindekileri dikkatle saymağa başladı. Saymayı bitirdikten sonra hayretle:

- Evet, 35 lira varmış. Fakat yaptığınız ne sihirdir, ne keramet. Bu alelâde bir tesadüftür... Dedi.

Mevzu bir eğlence şeklini almış, hepimizi güldürmüştü. Vaktin yarı geceye yaklaşması üzerine Gazi:

- Hareket zamanımız geldi, diyerek salondan ayrıldı.

Evet... İlginç bir anı.

Bu anının ilginç olan bir diğer tarafı da Kazım Karabekir'in onca insan varken II. Abdülhamit'in ruhunu çağırmasıdır. Neden?

Bu olayda da görüldüğü gibi Kazım Karabekir, II. Abdülhamit'i hiç sevmemektedir. Ancak onu hiç bir zaman aklından çıkartmamaktadır. Öyle ki İzmir Suikastı davasında, Atatürk'ün canına kastetmek suçuyla yargılandığı ve hapis hayatı yaşadığı o çileli günlerde bile II. Abdülhamit rüyalarına girmektedir. Nitekim "Bir Rüya" adlı şiirinde şöyle der:

BİR RÜYA

1926 Haziranı'nın 27'inci gecesi

Yerim İzmir polis dairesi

Her odada bir mevkuf, her kapıda çift polis

Etrafa da süngüler dizilmiş.
Odam pek loş
Ve bomboş
Bir hasta yatağı ve demir bir sedye
Bilmem hangi hastaneden hediye.
Bu ikrama pek şaşmıştım
Çünkü Ankara polisinde yerde yatmıştım.
Benim gibi birçok paşalar ve beyler,
Ki bu millete çok hizmet etmiştiler,
Suikastla maznun imişiz birden
Fakat bilmiyorum kimdir ölen ve öldürülen.

.
. .
İhtiyarca bir adam, elinde bir baston
Yanıma yaklaştı, yüzüme baktı bön bön
Sultan Hamid dedi ve güldü
Hürmetle büküldü
Sonra doğruldu ve bağırdı
Ey Kazım Karabekir Paşa
Kısa bir sualim var
Fakat vaktim pek dar
Senin cevabın çok kısa olsun
Beni ve nihayet saltanatı devirenler önünde sen de vardın
Hele sonuncusunda hem mebus hem kumandandın
İstiklal Harbi'ni sen kurdun
Beğeniyor musun şu halini?
Mahvedecekler istikbalini
Soruyorum şimdi
Cumhuriyeti beğendin mi?
Sözle cevap vermek istemedim buna
Tükürmek kafı dedim suratına
O suret ki otuzüç yıl milleti
Zulmüyle, istibdatı ile inlett
Her millet dev adımlarla yürürken
Biz her hükme boyun eğen
Bir sürü gibi kaldık
Zulüm ve cehaletle bunaldık
Yunanlılar İzmir'e iradeler ile çıktı
Aynı meskenet bizi de buraya tıktı

Görüldüğü gibi II. Abdülhamit 1909'da tahttan indirilip 1918'de hayata gözlerini yumduğu halde I. Dünya Savaşı yenilgisinin de 1926'da başına gelen ve neredeyse darağacını boylayacağı bir felaketin de müsebbibi olarak sultan II. Abdülhamit'i görmektedir. Kendisine bunca zulmü yapanlara tek satır sitemi olmayan Kazım Karabekir Paşa'nın II. Abdülhamit'e karşı bu derece sert olmasının sebebi bir vicdan azabı ya da bir içsel vicdani çatışma mıdır, yoksa gerçekten tüm suçun II. Abdülhamit'te olduğuna gönülden inanması mıdır bunu bilmek neredeyse mümkün değildir ama ruh çağırma seansında onun ruhunu çağırması, yazdığı şiirde ondan bahsetmesi II. Abdülhamit'in, Kazım Karabekir'in aklından hiç çıkmadığının bir delilidir demek mümkündür.

Evet... Bu da böyle bir makaleydi. Makalede adları geçen herkese Rabbim rahmet eylesin.